

Як українці отримали собі землю

Антоніна Гармаш-Литвин

Коли створив Бог світ, різні планети і сузір'я, створив і Землю. А потім — все живе на землі: квіти, трави, дерева, звірів. А на завершення — людей, по своєму образу і подоби. Та й по тяжких трудах своїх, спочивав у небесних чертогах. І приходили до нього люди — просили для себе землю, де будуть жити і продовжувати свій рід. І Бог дав кожному місце на землі...А наші предки були безпечні, веселі — раділи Сонцю, Небу, Життю та й не поспішали до Бога з проханнями. Аж їх почали проганяти звідусюди, бо кругом була вже чиясь земля...

– Ходімо ж і ми до Бога, попросимо і собі землі, де будемо свій рід множити.

Прийшли до божої світлиці, ледь відкрили двері та й завмерли-Бог священнодійствував! Ані рухом, ні звуком, ні шелестом не виявили своєї присутності. Закінчив Бог своє дієство свяченне, обернувся до дверей:

– О!А давно ж ви тут, діти?

– Давно, Боже!

– І ви нічим себе не виявили?

– Та як же ми могли перебити Боже Дієство?

– Гарні, чемні ви діти. А чого ж ви прийшли?

– А ми, Боже, просимо землі для себе, де б ми жили і рід свій вели...

Хороші ви діти, гарну вам землю дам. Ось там, у центрі Європи сонячна земля — нехай вона буде ваша!

– Боже, так там уже живуть французи!

– Ну тоді ідіть на півострів, до теплого ласкавого синього моря!

– Так там живуть уже італійці!

–Ну, далі, по берегу візьміть собі землю!

– Так там-живуть іспанці!

– Ну, тоді острів біля Європи, хай буде ваш!

– Таж там живуть англійці, Боже!

– Ну, на північ Європи йдіть!

– Так там живуть німці...

Куди Бог не поведе рукою, вже кругом чужа, поділена Земля...

– Ну не можу я вас, таких чемних і добрих дітей лишити без землі... Добре, віддам я вам шматочок землі, яку лишив для себе, аби звідти правувати вами. Прекрасна то земля, бо є в ній і степи, і ліси, і гори, і ріки, і озера. А посередині тече річка з цілющою водою, напуваючи землю і все живе навколо. І сама земля випромінює силу. Не будете ви тяжко трудитися, щоб добре жити. Але пам'ятайте: звідусюди будуть лізти до вас, щоб відібрати землю! Як зумієте своєю кров'ю, життям своїм захистити, як не впустите чужинців до праджерел, якщо збережете недоторканим дух, то будете господарями на своїй землі, будете добре жити! А якщо ні — рабами на власній землі станете...

Відтоді і живуть українці на цій прекрасній землі, а як їм живеться — то вже всім відомо...

І порадилися народи всі, що треба було б отримати дар Божий кожній дитині, та такий, щоб ні в кого його не було, лиш у цього народу, якому даровано. І пішли дітки до Бога. Заповнили Божу світлицю. Просили кожен, що хотів. Найперша дитина, що звернулася до Бога з проханням, була єврейська. Вона попросила дару влагоджувати торгові справи та накопичувати золото і дорогоцінності. І Бог дав те, що просилося. Французька дитина, попросила здатності до дипломатії, італійська — уміння в музиці, англійська-здатності до мореплавства, німецька — до точних наук. Все це дав Бог, всім діткам дав те, що вони просили. І розійшлися діти по домівках. Глянув Бог, а біля дверей у куточку сидить хлоп'я.

- А чого ти тут сидиш, чому не підійшов з проханням?

- Та як я можу товпитись перед Боже лице...

- А що ж ти хотів би отримати в дар?

- Що Бог дасть — все буде добре!

Подумав Бог, що б його дати і не знайшовся: вже все було роздароване...

- Ну не можу я таке чемне дитя залишити без дару... Гаразд— віддам я тобі свою ,Божу пісню. Чарівна то пісня — як ти її співатимеш, то вороги будуть в друзів обертатися, і не буде на землі людини, яка б слухаючи твою пісню не стала кращою, добрішою, чутливішою... Тільки бережи її, аби не підмінили тобі... Бо повернути втрату неможливо. Відтоді український народ славен у світі своєю піснею...